

ALEN KOMAN: DOLŽNOST PRED OBLASTJO

V nadaljevanju objavljamo opis govora predsednika Straže Alena Koman s kongresa.

Alen Koman je na kongresu spregovoril drugače, kot smo vajeni od današnje politike. Ne kot človek, ki išče položaj ali korist, ampak najprej kot mož, oče, katolik in sin slovenske zemlje. Že v prvih besedah je jasno povedal, da Straža ne nastaja iz politične kariere, ampak iz dolžnosti. Dolžnosti do Boga, do družine in do slovenskega naroda.

Njegov govor ni bil hladen ali preračunljiv. Bil je oseben, neposreden in iskren. Pred zbrane ni stopil z naučnimi frazami, ampak s srcem, ki po njegovih besedah krvavi za Slovenijo, za umorjene in nerojene otroke ter za našo prihodnost. Govoril je kot človek, ki ne skriva, da ga stanje naroda boli, in ki ve, da se stvari ne bodo popravile same od sebe.

Posebej močan je bil trenutek, ko je povedal, da vsako jutro, ko se zbudi ob ženi in otrocih, znova začuti isti klic: vstani. V tem je bilo bistvo njegovega govora. Straža ni prostor za udobje in ni klub opazovalcev. Je odgovor ljudi, ki čutijo, da je prišel čas za odgovornost.

Alenov nagovor je bil predvsem poziv k budnosti. K temu, da se kot narod nehamo obnašati, kot da bo nekdo drug opravil naše delo. Preveč časa smo že izgubili v čakanju in upanju, da bodo drugi branili to, kar bi morali braniti sami.

Poudaril je tudi, da se pravi prepoved ne začne v medijih in ne pri lepih obljubah, ampak pri ljudeh, ki so pripravljeni nositi breme. Pri tistih, ki razumejo, da prihodnost ne pripada najbolj glasnim,

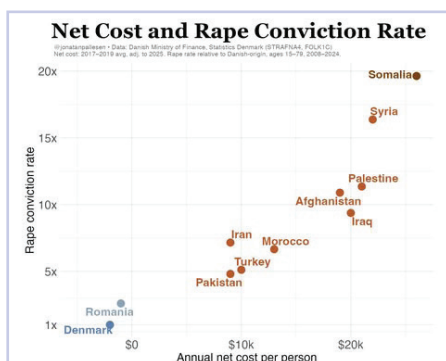

ampak najbolj zvestim. Straža po tej logiki ni projekt všečnosti, ampak projekt pokončnosti.

To ni bil govor o koristi, ampak o dolžnosti. Ne o udobju, ampak o žrtvi. In prav zato je bil eden najmočnejših trenutkov kongresa. Spomnil nas je, da prihodnost Slovenije ne bo zgrajena iz praznih fraz, ampak iz ljudi, ki si upajo vstati in nositi odgovornost.

Alenov nastop je tako v eni misli povedal bistvo Straže: najprej Bog, potem družina, potem narod. (MV)

KO ELITA MOLČI, ŠTEVILKE GOVORIJU

Slika prikazuje zelo preprosto, a zelo neprijetno primerjavo. Na vodoravni osi je prikazan letni neto strošek na osebo, torej koliko posamezna priseljenska skupina državo v povprečju stane. Na navpični osi pa je prikazana relativna stopnja obsodb za posilstvo v primerjavi z domačim danskim pre-

bivalstvom. Bolj ko gre točka desno in višje, večji je strošek za državo in večja je prekomerna zastopanost pri najtežjih spolnih kaznivih dejanjih.

In prav tu se vidi tisto, o čemer evropske elite nočejo govoriti. Nekatere skupine niso samo močno odvisne od socialne države, ampak so hkrati tudi močno nadpovprečno zastopane pri najhujših oblikah kriminala. To ni "napačna percepcija". To ni "sovražni govor". To je vzorec, ki ga številke pokažejo zelo jasno.

Najbolj šokantno pri vsem skupaj pa je, da se takšni podatki v javnosti skoraj ne smejo resno odpreti. Takoj ko nekdo pove, da odprte meje, socialna odvisnost in varnostni problemi pogosto hodijo skupaj, ga sistem označi za skrajneža. A navaden človek zelo dobro razume bistvo: ni dolžan financirati lastnega razkroja in nato še poslušati, da mora o tem molčati.

To je tudi največja laž sodobne Evrope. Da je vsaka omejitev priseljavanja nečloveška. Ne. Nečloveško je, da mora domačin plačevati sistem, ki ga hkrati dela manj varnega. Nečloveško je, da politika uvaža probleme, potem pa moralizira lastnemu narodu, ko ta zahteva red, meje in varnost za svoje žene, hčere in družine.

Slika zato ni samo danska zgodba. Je opozorilo. Opozorilo, kaj se zgodi, ko država leta zanika resnico, mediji pa omagajo držati pokrov nad loncem. In težko verjamemo, da je Slovenija pri teh vzorcih čudežna izjema. Verjetno je slika pri nas zelo podobna, le da pri nas skoraj vsi molčijo, ker se bojijo odpreti temo in povedati, kar ljudje že dolgo vidijo.

Narod ni dolžan financirati lastnega razkroja. In država, ki ne zaščiti svojih ljudi, ne služi več narodu, ampak ideologiji. (MV)

SPOLNA VZGOJA ALI IDEOLOŠKI EKSPERIMENT NAD OTROKI?

V Evropi in tudi širše se vse pogosteje pojavljajo smernice za spolno vzgojo, ki prihajajo iz mednarodnih institucij, med njimi tudi iz krogov, povezanih s Svetovno zdravstveno organizacijo. Predstavljene so kot napredne, moderne in celostne, vendar njihova vsebina pri mnogih starejših, pedagogih in mislečih ljudeh upravičeno zbuja zaskrbljenost.

Po teh priporočilih naj bi se spolna vzgoja začela že zelo zgodaj, že v najzgodnejšem otroštvu. Otroci naj bi se že kot zelo majhni seznanjali s spolnostjo, telesnim doživljanjem in različnimi oblikami spolne identitete. To pa ni več zgolj vzgoja v odgovornost, spoštovanje in varnost, temveč poseg v najbolj občutljivo obdobje otrokovega razvoja.

Tu se odpre temeljno vprašanje: ali gre še za vzgojo ali pa za ideološki eksperiment nad otroki?

Otrok ni predmet družbenega preizkušanja. Otrok ni poligon za moderne teorije. Otrok potrebuje varnost, zaščito, postopnost in jasne moralne meje. Ko se v njegovo nedolžnost prezgodaj vnaša vsebine, ki jih še ne more razumeti, se ne osvobaja njegove osebnosti, ampak se jo obremenjuje in zmede.

Takšne smernice pogosto nastopajo v jeziku človekovih pravic, vključevanja in napredka. Toda za lepimi besedami se skriva zelo določena predstava o človeku, družini in morali. Gre za pogled, ki spolnost ločuje od odgovornosti, zakona, materinstva, očetovstva in naravnega reda. Namesto da bi otroka vzgajali v spoštovanju lastnega telesa in v zrelem razumevanju odnosa med moškimi in žensko, se mu ponuja svet

brez jasnih meja in brez trdnega moralnega kompasa.

Prav zato se vse bolj odpira tudi vprašanje vloge staršev. Kdo ima prvo pravico vzgajati otroka? Družina ali nadnacionalne institucije? Starši ali birokratski aparat? Vsak pošten človek ve, da otrok ne pripada državi, niti mednarodnim organizacijam, ampak najprej svojim staršem, ki nosijo prvo odgovornost za njegovo vzgojo.

Zato razprava o spolni vzgoji ni le pedagoško ali administrativno vprašanje. To je vprašanje civilizacije. To je vprašanje, kakšno družbo gradimo in ali bomo še znali razlikovati med zaščito otrok in ideološko indoktrinacijo.

STROKOVNO MNENJE S KATOLIŠKEGA VIDIKA

Če to vprašanje presojava v luči klasične katoliške teologije, postane jasno, da tu ne gre samo za spor o metodah, temveč za spor o samem razumevanju človeka. Katoliška misel, kakor jo je izredno jasno oblikoval sveti Tomaž Akvinski, človeka razume kot razumno in moralno bitje, ustvarjeno za resnico, dobro in življenje v skladu z naravnim in Božjim redom.

Spolnost v tem pogledu ni igra, ni predmet eksperimentiranja in ni zgolj sredstvo osebnega ugodja. Je del človekove narave, ki ima svoj smisel, svoj red in svoj cilj. Tesno je povezana z ljubeznijo, zakonsko zvestobo, odprtostjo za novo življenje ter z odgovornostjo moškega in žene drug do drugega in do otrok.

Iz tega sledi prvo pomembno načelo: spolnosti ni mogoče obravnavati ločeno od morale. Kadar se jo predstavlja zgolj kot področje pravic, občutkov in užitka, se jo iztrga iz njenega pravega pomena. Kar ostane, ni več celostna vzgoja, temveč osiromašena in nevarna predstava o človeku.

Drugo načelo je varovanje otroške nedolžnosti. Katoliška tradicija je vedno

razumela otroštvo kot posebno obdobje čistosti, zaupanja in postopne rasti. Otrok ni pomanjšan odrasel človek. Ni sposoben nositi bremen in vsebin, ki pripadajo zrelejšemu obdobju. Kdor v otroka prezgodaj vnaša seksualizirane vsebine, ne spoštuje ritma njegovega razvoja, ampak ga lomi.

STANDARDI ZA SPOLNO VZGOJO V EVROPI: WHO priporoča državam, naj se malčke uči samozadovoljevanja

Svet

A.P. - Uredništvo - Foto: Canva, Pexels, Twitter - 22.05.2023 ob 12:54

Spolna vzgoja, ki jo Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) priporoča za otroke, sproža zgražanje in ogorčenje. V smernicah je med drugim navedeno, da se spolna vzgoja "začne ob rojstvu", malčki naj "postavljajo vprašanja o spolnosti" in "raziskujejo spolne identitete" ter se učijo o "užitku v masturbaciji v zgodnjem otroštvu". Standardi nudijo "praktične napotke za pripravo ustreznih učnih načrtov", uporabljali pa naj bi se kot "podpora argumentom za uvedbo celostne spolne vzgoje v evropskih državah".

Tretje načelo je prvenstvo staršev pri vzgoji. Katoliški nauk jasno uči, da imajo starši prvo, naravno in neodtujljivo pravico vzgajati svoje otroke. Nihče, ne država, ne šola, ne mednarodna ustanova, ne sme te pravice odvzeti ali razvrednotiti. Vloga drugih ustanov je lahko le pomožna, nikakor pa nadrejena.

Četrto načelo pa je vzgoja za krepost. Prava vzgoja ne uči otroka, kako čim prej izkusiti svet užitka, ampak kako živeti dobro, odgovorno in čisto življenje. Cilj ni užitek, ampak krepost. Cilj ni razvezanost, ampak notranja urejenost. Cilj ni razkroj meje, ampak rast v resnici in ljubezni.

S katoliškega vidika zato takšne smernice niso nevtralne. Temeljijo na antropologiji, ki človeka razume drugače kot krščanska vera. In prav zato je naloga kristjanov, staršev in vseh odgovornih ljudi, da o tem spregovorijo jasno, pogumno in brez sramu.

Vprašanje spolne vzgoje je namreč v resnici vprašanje prihodnosti. Kakšnega človeka želimo oblikovati? Kakšno družbo želimo zapustiti otrokom? In ali bomo še zmogli braniti njihovo nedolžnost pred svetom, ki je izgubil občutek za mejo, red in sveto? (BV)

NOVO NA STRAZAR.SI

Na naši strani smo dodali nov razdelek Analitika. Tam na enem mestu objavljamo podatke, analize in prikaze o demografiji ter stanju slovenskega naroda. Brez olepševanja, samo dejstva. Vabljeni k ogledu.

STRANKA STRAŽA - ANALITIČNI PORTAL

ANALITIKA

Dejstva o stanju slovenskega naroda. Brez filtra, brez spin doktorjev. Samo podatki.

5 OBSTANJE ANALITIK
4 TERE V PRIPRAVI
0 DOLGAŠALCOV KI NISU FINANCIRAJO